

Arrest

nr. 284 271 van 2 februari 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. EL JANATI
rue Lucien Defays 24-26
4800 VERVIERS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 30 januari 2023 via J-box heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te horen bevelen, met name de versnelde behandeling van de op 26 januari 2023 ingediende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 2 januari 2023 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 en 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2023 om 11.00 u.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat N. EL JANATI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 1 december 2022 toe op het Belgische grondgebied en diende op 7 december 2022 een verzoek om internationale bescherming in (bijlage 26).

1.2. Op 12 december 2022 verzocht de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de Zweedse autoriteiten om verzoeker op grond van Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Verordening 604/2013/EU) terug te nemen.

1.3. De Zweedse autoriteiten stemden op 21 december 2022 in met deze terugname op grond van artikel 18.1, d) van de Verordening 604/2013/EU.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 2 januari 2023 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Verzoeker werd hiervan op 6 januari 2023 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam: M.(...)

voornaam: M.(...) A M

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Palestina

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Zweden (2) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)d van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013. De heer M.(...), M.(...) A M, verder de betrokkene, die staatsburger van Palestina verklaart te zijn, diende zich op 07.12.2022 aan bij onze diensten waarbij betrokkene de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 07.12.2022 diende de betrokkene dit verzoek effectief in. De betrokkene legde daarbij volgend reisdocument voor: paspoort 1378533, afgegeven door de Palestijnse autoriteiten en geldig tot 14.08.2007.

Dactyloscopisch onderzoek in het kader van het verzoek van de betrokkene leidde tot meerder treffers in het kader van Eurodac vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze tonen aan dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Griekenland op 07.02.2017 en in Zweden op 28.04.2017.

Op 12.12.2022 werd de betrokkene bij onze diensten gehoord in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Tijdens dit persoonlijk onderhoud verklaarde de betrokkene dat hij eind 2014 te voet van Palestina naar Egypte reisde, waar hij 20 maanden verbleef om vervolgens per vliegtuig naar Turkije te reizen, waar hij 25 dagen verbleef alvorens per boot naar Griekenland te reizen. Volgens betrokkene verbleef hij 4 maanden in Griekenland waarna hij in januari 2018 per vliegtuig naar Zweden reisde, waar hij ± 4-5 jaar verbleef. De betrokkene verklaarde dat hij op 01.12.2022 per vliegtuig naar België reisde.

De betrokkene verklaarde wettelijk gehuwd te zijn met mevrouw M.(...), H.(...) (± 45 jaar oud, geboren en verblijvend in Gaza) en samen acht kinderen te hebben, waarvan twee minderjarig, die allen in Gaza geboren zijn. Betrokkene gaf aan dat zeven van zijn acht kinderen in Gaza verblijven en één meerderjarige dochter (M.(...), S.(...), ± 29 jaar oud) in België te Gent verblijft met het statuut van erkend vluchteling. Betrokkene verklaarde verder geen familie- of gezinsleden te hebben in een andere EU-lidstaat.

De betrokkene verklaarde op 28.04.2018 in Zweden een verzoek om internationale bescherming ingediend te hebben, welke volgens betrokkene door de Zweedse autoriteiten werd afgewezen op 21.12.2020. De resultaten in het kader van Eurodac tonen echter aan dat betrokkene een verzoek om internationale bescherming indiende in Zweden op 28.04.2017.

Betrokkene verklaarde verder dat in Griekenland zijn vingerafdrukken werden genomen tijdens een

politiecontrole, maar hij ontkende dat hij een verzoek om internationale bescherming indiende in Griekenland.

Tijdens het persoonlijk onderhoud in België werd eveneens aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) betrokkene besloot om in België om internationale bescherming te verzoeken en of betrokkene met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft die volgens betrokkene verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013 rechtvaardigen. Hierop antwoordde de betrokkene dat hem aangeraden was om naar België te komen omdat hij in Zweden geweigerd was. De betrokkene uitte verder bezwaar tegen een overdracht aan Zweden omdat hij daar een weigering kreeg. Betrokkene gaf verder aan ook bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Griekenland omdat hij daar geen asiel heeft aangevraagd.

Op 12.12.2022 werd voor de betrokkene een terugnameverzoek gericht aan de autoriteiten van Zweden.

Op 21.12.2022 volgde een akkoord voor terugname van Zweden op grond van artikel 18(1)d van Verordening 604/2013. De Zweedse autoriteiten verzoeken om de betrokkene over te dragen via Arlanda Airport te Stockholm en vragen verder om minstens vijf werkdagen vooraf in kennis te worden gesteld van de overdracht van betrokkene.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico bestaat te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het EHRM stelde hierbij ook dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

We merken op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees stelsel tot het verkrijgen van internationale bescherming is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens om in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan het volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers om internationale bescherming, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 en Verordening 604/2013 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat betrokkene door een overdracht aan Zweden een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Hoewel zeker niet ontkend kan worden dat de grote instroom van verzoekers om internationale bescherming de lidstaten, waaronder ook Zweden, voor zeer grote uitdagingen plaatst inzake opvang en behandeling, mag dit er niet toe leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun

verzoek om internationale bescherming willen behandeld zien. Daarnaast benadrukken we nogmaals dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de verzoeker dan ook wordt uitgesloten. Het komt betrokkene niet toe om zelf te bepalen in welk land zijn verzoek om internationale bescherming dient te worden behandeld.

Daarnaast dient te worden benadrukt dat Zweden, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Zweden het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt.

Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Zweden, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de autoriteiten van Zweden de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU, 2013/33/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Zweden sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Wat betreft de door betrokkene vermelde meerderjarige dochter die in België verblijft, wensen we op te merken dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende meerderjarige dochter van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als "gezinslid", zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013, wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen, teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden.

We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Zweden verantwoordelijk werd voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en dat Zweden aan België niet vroeg de asielaanvraag van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat betrokkene tijdens zijn gehoor in België verklaarde over het algemeen in goede gezondheid te verkeren en ook geen melding maakte van medische problemen betreffende zijn in België verblijvende meerderjarige dochter. We wensen ook op te merken dat artikel 16(1) van Verordening 604/2013 duidelijk spreekt over een mogelijke afhankelijkheidsrelatie op basis van "een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd". We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn in België verblijvende dochter zou bestaan. Verder zijn we ook niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de dochter van betrokkene ter zake en merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013. We merken verder op dat bij een overdracht onder toepassing van artikel 18(d) aan Zweden als verantwoordelijke lidstaat verzoeker de kans zal krijgen alle elementen neer te leggen die pleiten voor een toepassing van artikel 17(2) met het oog op de hereniging van gezinsleden uit humanitaire overwegingen.

Betreffende de mogelijke beschouwing dat een overdracht aan Zweden een inbreuk zou betekenen op artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) moet worden bekeken of er ook sprake is van een effectief bestaand gezinsleven en of een tijdelijke onderbreking van dit gezinsleven proportioneel is in verhouding tot de belangen van het gezin, het samen uitbouwen van een stabiele toekomst. Op grond van de bovenvermelde wettelijke bepalingen en de verklaringen van betrokkene besluiten we dat in dit geval niet kan worden gesproken van een duurzaam en stabiel gezinsleven in één van de lidstaten die dermate verankerd is dat een tijdelijke onderbreking ervan voor de duur dat de verantwoordelijkheid voor de verblijfsituatie van alle betrokkenen door de lidstaten die het Schengenacquis toepassen en desgevallend vermeerderd met de duur om een formele gezinshereniging te voltrekken onder de Dublin Verordening geen inbreuk is van artikel 8 van het EVRM.

De betrokkene stelde tijdens het persoonlijk onderhoud dat hem aangeraden was om naar België te komen omdat hij in Zweden geweigerd was. Hieromtrent wijzen we er nogmaals op dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Het komt niet toe aan betrokkene om zelf te bepalen in welk land zijn asielaanvraag dient te worden behandeld. Dat de betrokkene stelde dat hij naar België kwam omdat dit hem aangeraden was, doet geen afbreuk aan de verantwoordelijkheid van Zweden. Verordening 604/2013 omvat de bepalingen ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat en de persoonlijke voorkeur voor een bepaalde lidstaat is geen criterium ter vaststelling van de verantwoordelijke lidstaat. De betrokkene bracht geen elementen aan die volgens hem in geval van een overdracht aan Zweden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betrokkene uitte tijdens het persoonlijk onderhoud zijn bezwaar tegen een overdracht aan Zweden omdat ze hem daar geweigerd hebben. Hieromtrent wensen we vooreerst op te merken dat het indienen van een asielverzoek niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Zweedse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder wensen we hieromtrent ook op te merken dat de hierboven aangehaalde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Zweden geen betrekking heeft op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Zweedse autoriteiten. Het loutere feit dat de asielaanvraag van betrokkene werd afgewezen, betekent niet automatisch dat er sprake is van een "niet correctie of onmenselijke behandeling" of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Zweden dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Zweden een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. De door betrokkene aangehaalde reden, met name dat zijn asielaanvraag in Zweden werd afgewezen, kan dan ook niet beschouwd worden als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Zweden.

Betrokkene gaf verder aan ook bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Griekenland omdat hij daar geen asiel heeft aangevraagd. Hieromtrent merken we vooreerst op dat het vingerafdrukkenonderzoek een Eurodacresultaat type "1" voor Griekenland opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers voor internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene wel degelijk een verzoek om internationale bescherming indiende in Griekenland. Verder wensen we betreffende het bezwaar van betrokkene om terug te keren naar Griekenland te benadrukken dat Zweden, middels hun akkoord van 21.12.2022, de verantwoordelijke lidstaat is geworden om het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene te behandelen. Dit impliceert dat de betrokkene geenszins dient terug te keren naar Griekenland en dat zijn argumenten om zich te verzetten tegen een overdracht aan dit land in deze niet van toepassing zijn.

Zoals reeds vermeld stemden de Zweedse autoriteiten op 21.12.2022 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van 18(1)d van Verordening 604/2013. Dit artikel stelt: "de lidstaat is verplicht...d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen". We verwijzen hieromtrent ook naar artikel 18(2) : "In de in lid 1, onder d), bedoelde gevallen, zorgt de verantwoordelijke

lidstaat ervoor dat de betrokkene, indien het verzoek alleen in eerste aanleg is afgewezen, een beroep kan doen of heeft kunnen doen op een daadwerkelijk rechtsmiddel overeenkomstig artikel 39 van Richtlijn 2013/32/EU”.

De instemming van Zweden conform artikel 18(1)d toont aan dat het verzoek om internationale bescherming van betrokkene werd afgewezen door de bevoegde autoriteiten in Zweden. Het impliceert evenwel dat betrokkene na overdracht aan Zweden op hun grondgebied de mogelijkheid zal hebben om een nieuw verzoek om internationale bescherming in te dienen waarin de betrokkene zijn actuele vluchtmotieven zal kunnen aanbrengen bij de autoriteiten van Zweden. Indien betrokkene beslist om een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen in Zweden zal dit verzoek inhoudelijk onderzocht en behandeld worden door de bevoegde instanties in Zweden. We benadrukken dat de autoriteiten van Zweden de betrokkene niet zullen verwijderen naar het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van het verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal daarbij gemachtigd zijn te verblijven in Zweden in de hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Middels het akkoord van 21.12.2022 hebben de Zweedse instanties te kennen gegeven dat ze verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene, wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht aan Zweden. De betrokkene zal na de overdracht een nieuw verzoek kunnen indienen in Zweden en nieuwe elementen kunnen aanvoeren. Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en worden beoordeeld als volgende verzoeken van personen, die Zweden niet verlieten.

Indien zou worden aangevoerd dat een overdracht van de betrokkene aan Zweden “indirect refoulement” impliceert merken we op dat Zweden partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het EVRM en dat er derhalve kan van worden uitgegaan dat de Zweedse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen inzake “nonrefoulement”.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Zweden sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie intussen stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten niet onkundig kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat en die op feiten berusten aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

We wensen hieromtrent tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02.12.2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/0810) waarin wordt gesteld dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. We weten dat het EHRM dit standpunt later en meer bepaald in geval van Griekenland wijzigde maar in dit geval van een overdracht aan Zweden blijft de algemene regel staande. In deze optiek zijn we de mening toegedaan dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient in te dienen bij de daartoe bevoegde Zweedse instanties en zo nodig bij het EHRM wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Een recente bron betreffende verzoekers voor internationale bescherming in Zweden is het rapport over asiel en internationale bescherming van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) uitgegeven rapport over Zweden (onder leiding van Martin Nyman; “Asylum Information Database - Country Report: Sweden – 2021 update”, laatste update op 10.06.2022, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/sweden>, hierna AIDA-rapport genoemd; een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Het rapport meldt dat personen die worden overgedragen aan Zweden in het kader van een Dublinprocedure en wiens verzoek reeds het voorwerp was van een finale afwijzing kunnen worden vastgehouden na aankomst in Zweden. Als er nog geen finale beslissing is genomen kunnen de overgedragen personen opnieuw terecht in de Zweedse opvangstructuren (“Dublin returnees with a final negative decision in Sweden are normally taken into custody on arrival and measures taken to facilitate their removal. If their case is still pending in Sweden and there is no final negative decision, then they are placed in an accommodation center near a point of departure and continue the procedure in their ongoing case.”, p. 45). We wensen te benadrukken dat wordt gemeld dat de mogelijkheid tot detentie bestaat, maar niet dat detentie in deze gevallen een “automatisme” is. We benadrukken verder dat de auteurs dit niet nader duiden en geen bijkomende elementen zoals statistieken verstrekken die een duidelijk zicht

geven op de werkelijke gang van zaken. Verder wijzen we er op dat artikel 5 van het EVRM het recht op vrijheid en veiligheid garandeert, maar het ontnemen van de vrijheid mogelijk maakt in een aantal gevallen en overeenkomstig een wettelijk voorgeschreven procedure. Een van die gevallen is de vasthouding van personen waartegen een uitwijzings- of uitleveringsprocedure hangende is (artikel 5§1f) en het enkele feit dat de betrokkene na overdracht mogelijk het voorwerp kan zijn van vasthouding impliceert derhalve geen schending van zijn grondrechten en vormt geen grond om van een overdracht aan Zweden af te zien.

Als de betrokkene besluit opnieuw internationale bescherming te vragen en nieuwe elementen kan aanvoeren in Zweden zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek ("subsequent application"). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en worden beoordeeld als navolgende verzoeken van personen, die Zweden niet verlieten (p. 61).

Verzoekers hebben in Zweden recht op materiele opvang van zodra hun verzoek is ingediend. Indieners van een navolgend verzoek hebben volgens het AIDA-rapport recht op beperkte materiële opvang ("Restricted access to reception conditions are also applied to subsequent applicants.", p. 72). Het recht op materiele opvang kan eindigen op het moment dat er een negatieve beslissing is genomen, wanneer er een bevel om het grondgebied te verlaten is uitgevaardigd of wanneer de deadline voor vrijwillig vertrek is verstreken (p. 72). Opvang in Zweden gebeurt in de meeste gevallen in gewone appartementen in residentiële buurten die door de Zweedse instanties worden gehuurd en anders in een opvangcentrum. Indien de verzoeker ervoor kiest om te verblijven in een opvangcentrum kan hij of zij niet kiezen in welk centrum en zijn ze verplicht de beschikbare plaatsen die de Zweedse instanties aanbieden aan te nemen. Voor verzoekers die aan Zweden worden overgedragen in het kader van een Dublinprocedure is dit meestal een opvangcentrum in de buurt van een luchthaven met het oog op een eventuele repatriëring naar het land van herkomst (p. 73-74).

Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Zweden is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Zweden in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Zweden worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Volgens het Aida-rapport hebben verzoekers van internationale bescherming in Zweden gedurende de procedure recht op noodzakelijke medische zorgen. Verzoekers wiens verzoek werd afgewezen hebben echter enkel nog recht op dringende medische verzorging. Zij ontvangen ook geen financiële tussenkomst meer voor deze medische zorgen (p. 83). Er wordt gewag gemaakt van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers voor internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht van Zweden een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben.

De betrokkene verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud van 12.12.2022 dat hij over het algemeen in goede gezondheid verkeert, maar gaf wel aan dat hij last heeft aan zijn rechterarm, die niet volledig functioneert en die hij niet volledig kan strekken. We wensen hier op te merken dat tot op heden door betrokkene geen medische attesten of andere documenten betreffende zijn fysieke en mentale gezondheidstoestand werden aangebracht.

Aldus werden er in het administratief dossier van betrokkene geen concrete elementen aangebracht die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende de gezondheidstoestand van betrokkene een overdracht aan Zweden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Zweden geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie is niet aannemelijk.

Verder zijn er ook geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Zweden niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen indien nodig en zijn we van oordeel dat de kwaliteit van de medische voorzieningen in Zweden van een vergelijkbaar niveau moeten worden geacht als deze in België.

Tot slot maakte de betrokkene tijdens het persoonlijk onderhoud geen gewag van andere concrete ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Zweden die door de betrokkene als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-

Handvest werden ervaren of die volgens de betrokkene wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Zweden een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Zweedse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Zweedse autoriteiten (4).”

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 24 januari 2023 een beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat. Verzoeker diende tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging in bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gekend onder rolnummer RvV 287 724.

2. Over de vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/85, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent wordt, in het bijzonder indien hij naderhand wordt vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of naderhand ter beschikking wordt gesteld van de regering, dan kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad een eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en dat de Raad er zich nog niet over heeft uitgesproken. Deze vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen dient te worden ingediend binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn.”

2.2. De toepassing van de wettelijke bepalingen

Huidige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen strekt ertoe het bij de Raad hangend schorsingsberoep, ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 2 januari 2023 houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) zo snel mogelijk en in uiterst dringende noodzakelijkheid te behandelen. Deze vordering is gesteund op artikel 39/85, §1 van de vreemdelingenwet. Overeenkomstig het tweede lid van artikel 39/85, §2 van de vreemdelingenwet worden de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen en de vordering tot schorsing samen behandeld.

De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 44, tweede lid, 5° van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien een vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingediend en een schorsingsverzoek hangende is, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat in het kader van huidige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen in uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1.1. In zijn verzoekschrift tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen voert verzoeker het volgende aan betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid:

“OVERWEGENDE dat verzoeker in de onderhavige zaak sinds 24 januari 2023 van zijn vrijheid is beroofd met het oog op zijn verwijdering.

Verzoeker is derhalve onderworpen aan een uitzettingsbevel waarvan de tenuitvoerlegging op handen is. Derhalve staat, gelet op de bijzondere omstandigheden van het geval, vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat komt en geen effect sorteert.

dat er derhalve een reële mogelijkheid bestaat dat verzoeker naar ZWEDEN zal worden uitgezet ter uitvoering van het bevel tot uitzetting van 24.01.2023, waarvan de uitvoering op handen is.

dat dus aan de extreme urgentie wordt voldaan.”

2.2.1.2. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing weliswaar reeds werd getroffen op 2 januari 2023, maar dat verzoeker slechts sedert 24 januari 2023 wordt vastgehouden in het gesloten centrum 127bis te Steenokkerzeel met het oog op zijn overdracht naar Zweden, die op 2 maart 2023 in het vooruitzicht werd gesteld. Verzoeker kan worden gevolgd dat de tenuitvoerlegging thans imminent geworden is, zoals bedoeld in het hierboven weergegeven artikel 39/85, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, waardoor een gewone schorsing te laat zou komen.

2.2.1.3. In haar nota met opmerkingen betwist de verwerende partij de uiterst dringende noodzakelijkheid niet.

Aan de voorwaarde betreffende de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

2.2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

Vooraf dient te worden aangestipt dat de Raad enkel de ernstige middelen en het moeilijk te herstellen ernstig nadeel onderzoekt die werden ingeroepen in het gedinginleidend verzoekschrift van 26 januari 2023 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring werden gevorderd.

2.2.2.1. In zijn verzoekschrift van 26 januari 2023 voert verzoeker in een enig middel de schending aan van de artikelen 3, 6, 8 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van Verordening nr. 343/2003/EG van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielerzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Verordening 343/2003/EG), in het bijzonder van artikel 3.2 van deze Verordening, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 51/5, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van het hoorrecht, van de rechten van verdediging en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt hierbij het volgende:

“DAT de tegenpartij meent dat BELGIE niet verantwoordelijk is voor het onderzoek van zijn asielaanvraag, die afhangt van ZWEDEN in toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980.

DAT artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 toelaat aan de Minister of zijn afgevaardigde om een asielaanvraag te onderzoeken zelfs indien de verantwoordelijkheid van de behandeling ervan niet afhangt van BELGIE, voor zover de vluchteling daarmee instemt.

DAT de instemming van de verzoeker geen enkele twijfel lijdt.

DAT de tegenpartij een automatische toepassing heeft gemaakt van het Reglement van de Europese Unie nr 604/2013 van het Europees parlement en van de Raad van 26.06.2013 zonder de toestand van de verzoeker te onderzoeken evenals artikel 3 van de Europese Conventie van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden.

DAT de rechtbank van eerste aanleg van BRUSSEL, in een vonnis van 18.05.2007, AR nr 07/227/C, gepubliceerd in het Blad van het Vreemdelingenrecht, aprilmei-juni 2007, pg 175, preciseert :

« Dat 'de rechten die werden toegekend door artikel 3 van het EVRM, absolute rechten zijn die opgelegd zijn aan de Lidstaten. Dat wanneer deze laatste de macht hebben om het binnenkomen, het verblijf en de

verwijdering te controleren van niet-onderdanen op het grondgebied, dan moeten zij toch rekening houden met artikel 3 van het EVRM die een fundamentele waarde toekent waarvan de waarborgen dienen toegepast te worden onafhankelijk van de nationaliteit of de administratieve toestand van de belanghebbende op het grondgebied ».

DAT blijkt dat de wederpartij in deze zaak de elementen die wijzen op het bestaan van een door artikel 3 EVRM verboden reëel risico van een behandeling, niet zo grondig mogelijk heeft onderzocht.

DAT verzoeker niettemin had aangevoerd dat de voorwaarden voor opvang en behandeling van asielzoekers- in ZWEDEN bijzonder moeilijk waren.

DAT staat er:

"Immigrantenpopulaties werden nog steeds bij zonder getroffen door de COVID-19- pandemie. Ontwikkelingsprojecten in het noorden van het land gingen door zonder de instemming van de betrokken inheemse Sami-gemeenschappen. De regering heeft een nieuwe wet beloofd inzake de erkenning van het geslacht in de burgerlijkestand op basis van zelfidentificatie. Voorstellen om de surveillancebevoegdheden van de politiediensten uit te breiden en het recht van particuliere beveiligingsbedrijven om geweld te gebruiken uit te breiden, hebben tot bezorgdheid geleid. Er zijn nieuwe maatregelen van kracht geworden die de mogelijkheden voor vluchtelingen of migranten om gezinshereniging te verkrijgen, beperken". (Beschikbaar op: <https://www.amnesty.be/infos/rapports-anuel-s/rapport-annuel-2021/rapport-annuel-2021-europa-asiecentrale/article/suede-rapport-annuel-2021>)

"Het vuurwapengeweld is toegenomen in sommige buurten met veel criminaliteit en sociale uitsluiting, vooral onder jonge mannen. Vrouwen uit de getroffen buurten hebben in september een demonstratie georganiseerd om op te roepen tot krachtiger maatregelen om sociale ongelijkheid en armoede aan te pakken". (Beschikbaar op : <https://www.amnesty.be/infos/rapports-annuels/rapport-annuel-2021/rapportannuel-2021-europe-asie-centrale/article/suede-rapport-annuel-2021>)

"Volksgezondheidsstudies hebben aangetoond dat immigranten nog steeds onevenredig vaak worden getroffen door ernstige of dodelijke vormen van COVID-19. Deze studies hebben gewezen op sociaal-economische factoren, zoals overbevolkte huisvesting, alsook op lagere vaccinatiegraden". (Beschikbaar op:

<https://www.amnesty.be/infos/rapports-annuels/rapport-annuel-2021/rapport-annuel-2Q21-europe-asie-centrale/article/suede-rapport-annuel-2021>)

OVERWEGENDE dat de in 2021 gepubliceerde immigratiewet het voor vluchtelingen moeilijker maakt om een permanente verblijfsvergunning te krijgen.

"De recente immigratiewet van Zweden, die het voor vluchtelingen moeilijker maakt om een permanente verblijfsvergunning te krijgen, zal hun vermogen om in de samenleving te integreren, een stabiele baan te vinden of een normaal leven op te bouwen op cruciale wijze ondermijnen, terwijl zij leven met de onzekerheid dat hun verblijfsstatus periodiek wordt bedreigd, aldus het Euro-mediterraan Waarnemingscentrum voor de mensenrechten vandaag in een verklaring.

Het Zweedse parlement heeft onlangs een nieuwe Verordening uitgevaardigd die de immigratiewetten nog strenger maakt om vluchtelingen te belemmeren permanent in Zweden te gaan wonen en deel uit te maken van de Zweedse samenleving, aangezien hun status en behoefte aan bescherming periodiek zullen worden getoetst en hun stabiliteit regelmatig in gevaar zal komen.

De nieuwe wet werd vorige maand door het Zweedse parlement goedgekeurd en trad op 20 juli in werking. Zij vervangt tijdelijke wetgeving die vijf jaar geleden werd ingevoerd om het toenmalige ongekeerde aantal asielaanvragen te verminderen.

De wet, die eind april door de sociaaldemocratisch-groene regering werd ingevoerd, maakt verblijfsvergunningen voor vluchtelingen tijdgebonden, zoals onder de tijdelijke wet van 2016, en niet langer permanent zoals voorheen, sinds 1984.

Tijdelijke verblijfsvergunningen voor vluchtelingen zullen drie jaar geldig zijn, tenzij "dwingende redenen van nationale veiligheid of openbare orde een kortere geldigheidsduur vereisen", en elke volgende nieuwe vergunning zal ook tijdelijk zijn en twee jaar geldig zijn.

Mensen met subsidiaire bescherming - wat betekent dat zij in hun eigen land worden geconfronteerd met foltering, de doodstraf of andere ernstige en individuele bedreigingen - en mensen in "uitzonderlijk moeilijke omstandigheden" zullen een verblijfsvergunning krijgen die slechts 13 maanden geldig is. Iets meer dan een jaar, ondanks hun grote kwetsbaarheid en de daaruit voortvloeiende behoefte aan bescherming. Volgens de nieuwe regels wordt de verblijfsvergunning alleen verlengd als de situatie van de vluchteling niet is veranderd, maar dit lijkt verre van rechtszeker, transparant en voorspelbaar. In de EU is het al voorgekomen dat lidstaten bepaalde landen van herkomst als "veilig" beschouwen, terwijl duidelijk is vastgesteld dat zij dat niet zijn.

Bijvoorbeeld Denemarken met Syrië of Zweden zelf met Afghanistan, en dit is tot nu toe het geval geweest. De veranderingen zullen niet alleen gevolgen hebben voor vluchtelingen, maar ook voor alle andere niet-EU-buitenlanders die in Zweden wonen op een werk-, studenten- of gezinsvisum en permanent willen blijven.

In een afzonderlijk en nog onduidelijk proces zullen Zweedse taal- en burgerschapskennisvereisten worden ingevoerd, alsook bewijs van een minimum aan financiële steun voor de persoon en de begeleidende familieleden. Volgens de nieuwe wet zal bijvoorbeeld de mogelijkheid van gezinshereniging worden geweigerd indien de gezinshereniger niet in staat is het gezinslid ook te onderhouden of indien hij of zij in Zweden niet over "passende huisvesting" beschikt.

Vorig jaar is een migratiecommissie met vertegenwoordigers van elke partij opgericht om, volgens de regering, een "humaan, rechtszeker en efficiënt" kader voor migratie te ontwikkelen. Toch staat Zweden met deze verscherping van de immigratieregels "op het laagste niveau in de EU als het gaat om migratiebeleid", vooral als men bedenkt dat tijdelijke verblijfsvergunningen ook zullen worden afgegeven aan kinderen en mensen in bij zonder moeilijke omstandigheden. "Het besluit over tijdelijke vergunningen zal onzekerheid, angst en onveiligheid creëren onder migranten en vluchtelingen die in Zweden wonen en extra druk en obstakels opwerpen voor het welzijn en de integratie van mensen die zich toch al in een kwetsbare situatie bevinden", aldus Michela Pugliese, onderzoeker voor migratievraagstukken bij het Euro-mediterraan Waarnemingscentrum voor de mensenrechten. Het is moeilijk om deel uit te maken van de Zweedse samenleving, om te studeren, te werken en relaties op een vreedzame manier te ontwikkelen, als je leven daar letterlijk op zijn einde loopt".

Euro-Med Monitor roept Zweden op het recht om asiel te zoeken en te genieten te eerbiedigen, te beschermen en te handhaven; ervoor te zorgen dat bij de tenuitvoerlegging van de nieuwe wetgeving rekening wordt gehouden met de praktische implicaties en nadelige gevolgen ervan, met name voor kinderen en alle personen in kwetsbare situaties; en af te zien van het opleggen van onnodig bureaucratische procedures die migranten dwingen in een staat van onzekerheid, onvoorspelbaarheid en angst te leven." (Artikel beschikbaar op <https://fr.euronews.com/2021/07721/suede-entree-en-vigueur-de-la-nouvelle-loisur-1-immigration>.)

AANGEZIEN uw Raad er in uitspraak nr. 141.818 van 25.03.2015 aan heeft herinnerd dat met betrekking tot "het onderzoek van een algemene situatie in een land, het EHRM vaak belang hecht aan informatie die is vervat in recente rapporten van internationale organisaties die onafhankelijk zijn in de verdediging van de mensenrechten".

DAT verzoeker verklaarde dat hij niet naar Zweden kon terugkeren.

DAT verzoekers aanvraag in Zweden is afgewezen.

DAT in geval van terugkeer, verzoeker een volgend verzoek zal krijgen.

DAT, om dit verzoek ontvankelijk te verklaren, verzoeker nieuwe elementen moet hebben.

DAT er dus geen garantie is dat verzoeker zal worden geregulariseerd.

DAT de wederpartij in haar besluit verklaart dat er geen zekerheid bestaat dat verzoeker in een asielzoekerscentrum zal worden ondergebracht, aangezien hij na een Dublinprocedure en een volgend verzoek naar Zweden zal terugkeren.

Bovendien profiteert verzoeker van de aanwezigheid van zijn dochter in België.

DAT artikel 8 van het EVRM bepaalt dat :

DIE

"1° Een ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familieen gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2° Een overheidsinstantie mag zich niet mengen in de uitoefening van dit recht, tenzij dit bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Artikel 1 van bovengenoemd Verdrag bepaalt dat de Staten "aan een ieder die onder hun rechtsmacht valt, de in deel I van dit Verdrag omschreven rechten en vrijheden verzekeren".

DAT dit bevoegdheidscriterium verwijst naar een in wezen feitelijk begrip, namelijk de mogelijkheid voor staten om een "bepaalde macht" uit te oefenen over een persoon. Kortom, de mogelijkheid om inbreuk te maken op iemands fundamentele vrijheden houdt ipso facto de verplichting in om hem de in het Verdrag omschreven rechten te garanderen:

"Vanuit realistisch oogpunt moet de rechtsmacht van een staat worden geanalyseerd als de bevoegdheid van deze staat om het begaan van een met het verdrag strijdige handeling te verhinderen" (zie met name VELU, R.ERGEC, "La Convention Européenne des Droits de l'Homme", BRUYLANT, BRUXELLES, 1990, nr. 77, Dossiers du Journal des Tribunaux, JT.39, LARCIER, 2003, blz. 17).

In die zin heeft het Europees Hof reeds geoordeeld dat de loutere fysieke aanwezigheid van een persoon op het grondgebied van een verdragsluitende Staat hem de door het EVRM gewaarborgde bescherming verleent, en dit ongeacht de juridische kwalificatie van het verblijf van de betrokkene (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, D.C.UNITED KINGDOM, 02.05.1997, Europees Hof voor de Rechten van de Mens, amuur/Frankrijk, 25.05.1996).

DAT artikel -8 van het EVRM niet alleen het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven beschermt, maar ook het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven, zodat de lidstaten en al hun staatsorganen, met inbegrip van hun overheidsadministratie, dit privé- en gezinsleven niet negatief mogen beïnvloeden.

Verzoeker stelt daarentegen dat de uitvoering van het genomen besluit zijn recht op privé- en gezinsleven onevenredig zou aantasten. Wanneer een risico van schending van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven wordt ingeroepen, moet worden onderzocht of er sprake is van een privé- en/of gezinsleven in de zin van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, alvorens te onderzoeken of dit door de bestreden handeling wordt geschonden. Wat verzoeker betreft, blijkt dat hij wel degelijk een privé- en gezinsleven met zijn dochter leidt. Inderdaad, hij woont bij haar.

Met dit element lijkt onvoldoende rekening te zijn gehouden voordat de beschikking ten aanzien van verzoeker werd genomen.

DAT het behoud van deze familieleden voor verzoekster van essentieel belang is.

DAT het onevenredig zou zijn verzoeker te scheiden van de enige referentiepunten waarover hij beschikt.

DAT rekening moet worden gehouden met artikel 8, tweede alinea, van het EVRM,

dat inmenging door de overheid toestaat mits deze bij wet is voorzien, is ingegeven door een of meer van de daarin genoemde legitieme doelstellingen en in een democratische samenleving noodzakelijk is om deze te verwezenlijken. In het laatste geval dient de Autoriteit aan te tonen dat zij een juist evenwicht wil vinden tussen het nagestreefde doel en de ernst van de inbreuk.

Verzoeker is van mening dat de eis om naar ZWEDEN terug te keren om een tweede verzoek om internationale bescherming in te dienen, geen louter formele eis is, maar nadelige gevolgen heeft voor de uitoefening van zijn recht op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven.

DAT volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens :

"Wanneer een vreemdeling in een bepaald land een gezin heeft, kan de weigering om hem tot dat land toe te laten of de beslissing om hem uit te wijzen of uit te leveren de eenheid van zijn gezin in gevaar brengen en bijgevolg het respect voor zijn gezin ondermijnen" (zie EHRM, arrest MOUSTAQUIN/BELGIUM van 18 februari 1991, R.T.D.H., blz. 385, noot van P.MARTENS).

DAT de Raad van State ook heeft geoordeeld dat "de verwijdering van het grondgebied, die de onderbreking inhoudt van de daadwerkelijke, diepe en harmonieuze sociale betrekkingen die verzoekster sinds haar aankomst in BELGIË heeft opgebouwd, zowel met haar klasgenoten als met haar gastgezin, een maatregel is die niet in verhouding staat tot het door de wederpartij nagestreefde legitieme doel" (CE, 11.02.1999, arrest nr. 78.711, RDE, nr. 102, 1999, blz. 40).

DAT is ook bepaald:

"Wanneer de vreemdeling in zijn land van vestiging familiale, persoonlijke en sociale banden heeft en niet vaststaat dat de betrokkene in een ander land dergelijke banden heeft, moet de wederpartij, om het verwijderingsbesluit toereikend te achten, uitvoerig aangeven hoe zij de belangen tegen elkaar afweegt, rekening houdend met een dwingende sociale behoefte die hij moet vaststellen tussen het recht op eerbiediging van zijn privé- en gezinsleven en de legitieme doelstellingen van § 2 van voornoemd artikel 8, moet dit met name het geval zijn wanneer uit het dossier blijkt dat er elementen zijn die de reïntegratie van de betrokkene in de samenleving van het land waar hij is gevestigd, in gevaar kunnen brengen" (EG, arrest nr. 105. 428 van 09.04.2002).

In casu heeft verzoeker geen banden met Zweden.

Er is dus duidelijk sprake van inmenging, aangezien de uitvoering van het genomen besluit noodzakelijkerwijs een scheiding van verzoeker van zijn gezinseenheid zou inhouden.

DAT het bestreden besluit verzoeker verplicht om terug te keren naar ZWEDEN,

een land waar hij geen familiebanden of connecties heeft, hetgeen in strijd is met artikel 8 EVRM.

AANGEZIEN overeenkomstig artikel 39/82, §4, lid 4, van de wet van 15.12.1980:

"De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden."

DAT overeenkomstig artikel 3, lid 2, tweede alinea, van de DUBLIN III Verordening:

"Wanneer een asielzoeker niet aan de oorspronkelijk als verantwoordelijk aangewezen lidstaat kan worden overgedragen omdat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat asymmetrische tekortkomingen vertonen die een risico van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie inhouden de lidstaat die bepaalt welke lidstaat verantwoordelijk is,

blijft de criteria van hoofdstuk III bestuderen om vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen. »

DAT de aangevochten beslissing zich er gewoonweg toe beperkt om het verblijfsrecht te weigeren met bevel om het grondgebied te verlaten.

DAT een bevel om het grondgebied te verlaten slechts in uitzonderlijke gevallen kan tussenkomen.

DAT de wet van 15.12.1980 toelaat om een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren maar dat het geenszins een verplichting betreft ;

DAT de aangevochten beslissing nalaat om rekenschap te geven in de appreciatie met betrekking tot de feitelijke elementen waarvan zij kennis had en waarvan de pertinentie ontegensprekelijk is.

DAT artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980 beschikt dat :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ».

DAT de aangevochten beslissing om het grondgebied te verlaten diende voorafgegaan te worden door een persoonlijk en omstandig onderzoek.

DAT de beslissing tot weigering van een verblijfsvergunning niet automatisch een beslissing tot verwijdering impliceert.

Dat de gevatte Raad reeds veelvuldig gemeend heeft :

« (...) de beslissing tot weigering van de verblijfsvergunning van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten vereist een appreciatie die rekening houdt met de verschillende wettelijke beschikkingen en derhalve een onderzoek van een afzonderlijke juridische basis en, anderzijds dat deze beslissingen afzonderlijke juridische gevolgen hebben en dat dient te worden besloten dat het afzonderlijke administratieve handelingen betreft (...) (CCE, 09.12.2013, nr 129.700)

DAT terzake, dient te worden vastgesteld dat het bevel om het grondgebied te verlaten en de aangevochten beslissing tot weigering van de verblijfsvergunning geenszins gemotiveerd is en daarom, de feitelijke elementen waarop de verwerende partij zich steunt om een dergelijke beslissing te nemen niet impliceert.

DAT de tegenpartij de wettelijke verplichtingen, waarvan sprake in het middel, heeft miskent.

Dat daarom het past om deze beslissing te vernietigen. »

2.2.2.2. Het enig middel is niet ontvankelijk in zoverre verzoeker daarin de schending aanvoert van de artikelen 6 en 13 van het EVRM aangezien hij verzuimt uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze verdragsbepalingen zou schenden.

Het middel is evenmin ontvankelijk waar verzoeker de schending aanvoert van Verordening 343/2003/EG, en het daarin opgenomen artikel 3.2, aangezien voormelde Verordening, de zogeheten Dublin II-Verordening, ondertussen al bijna 10 jaar is ingetrokken en vervangen werd door Verordening 604/2013/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Verordening 604/2013/EU).

2.2.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

2.2.2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en bij uitbreiding artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet, hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.2.2.5. De betreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 51/5, § 4, eerste lid van de vreemdelingenwet en artikel 18.1, d) van de Verordening 604/2013/EU als haar juridische grondslagen.

Artikel 51/5, § 4, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.”

Artikel 18.1, d) van de Verordening 604/2013/EU schrijft het volgende voor:

“1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

(...)

d) een onderdaan van een derde land of een staatloze wiens verzoek is afgewezen en die een verzoek heeft ingediend in een andere lidstaat of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen.

(...)”

2.2.2.6. In zijn middelen betwist verzoeker nergens de pertinente vaststelling dat naar aanleiding van zijn verzoek om internationale bescherming in België van 7 december 2022 bleek dat er zogenaamde Eurodac-1-treffers geregistreerd werden in Griekenland d.d. 7 februari 2017 en in Zweden d.d. 28 april 2017. De gemachtigde van de staatssecretaris vroeg de Zweedse instanties in toepassing van de Verordening 604/2013/EU om verzoeker terug te nemen en de Zweedse instanties stemden hiermee op 21 december 2022 uitdrukkelijk in.

Bijgevolg paste de gemachtigde van de staatssecretaris enkel de vigerende regelgeving toe en concludeerde dat *“(...) België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, dat aan de Zweedse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)d van Verordening 604/2013”*. Verzoeker diende zich dus in toepassing van artikel 51/5, § 4, eerste lid van de vreemdelingenwet aan te bieden bij de bevoegde Zweedse autoriteiten met het oog op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

2.2.2.7. Verzoeker betoogt in zijn middel dat de gemachtigde van de staatssecretaris de mogelijkheid heeft om het verzoek om internationale bescherming wél te behandelen, hoewel België hiervoor niet verantwoordelijk is. De Raad stipt aan dat de toepassing van de zogeheten soevereiniteitsclausule (artikel 17.1 van de Verordening 604/2013/EU) tot de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde behoort, maar dat er *in casu* rechtsgeldig werd geopteerd om verzoeker in toepassing van artikel 18.1, d) van de Verordening 604/2013/EU aan Zweden over te dragen. België is enkel verplicht de soevereiniteitsclausule toe te passen indien *“ernstig moet worden gevreesd”* dat de overdracht van verzoeker aan Zweden omwille van *“systeemfouten (...) die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie”* niet mogelijk is (artikel 3.2, tweede lid van de Verordening 604/2013/EU). Zoals hieronder zal blijken, heeft verzoeker niet kunnen overtuigen dat een overdracht naar Zweden ertoe zou leiden dat hij zou belanden in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (*cf.* HvJ 19 maart 2019, *Jawo t. Bondsrepubliek Duitsland*, nr. C-163/17, §§91-92).

2.2.2.8. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3 van het EVRM is inhoudelijk identiek aan artikel 4 van het Handvest en luidt als volgt:

“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Deze bepaling bekrachtigt één van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 218). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de

persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 96).

Hierbij moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Verordening 604/2013/EU is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, § 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, § 104).

Wanneer lidstaten de Verordening 604/2013/EU toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld. (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 342)

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM dienen de gevreesde slechte behandelingen en omstandigheden in het land van terugkeer een minimum niveau aan hardheid en ernst te vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (EHRM 26 oktober 2000, Grote Kamer, nr. 30210/96, *Kudla v. Polen*, §§ 91-92; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, §§ 219-220). De beoordeling van het vereiste minimumniveau aan hardheid en ernst is relatief en afhankelijk van alle omstandigheden van het individueel geval, zoals de duur van de behandeling en de fysieke of mentale gevolgen ervan, alsook, desgevallend, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidstoestand van het slachtoffer (zie EHRM 15 juli 2002, nr. 47095/99, *Kalashnikov v. Rusland*, par. 95; EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 219). Een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM kan betrekking hebben op de fysieke integriteit, de morele integriteit en de menselijke waardigheid (EHRM 21 januari 2011, Grote Kamer, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 220).

In dit kader worden asielzoekers gekenmerkt als een kwetsbare groep die een bijzondere bescherming behoeven (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S. v. België en Griekenland*, § 251).

Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Italië te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een persoon moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 9; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 131; EHRM 4 februari 2005, *Mamatkulov en Askarov/Turkije*, § 73; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 68).

Indien een persoon aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer deze persoon aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 99 (e)). Dit zal worden onderzocht in het licht van het relaas van deze persoon en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 80; EHRM 23 mei 2007, *Salah Sheekh/Nederland*, § 148). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als de betrokken

persoon, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan haar geval, moet een verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 366). Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering naar het land van bestemming zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754).

Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan het bestuur kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de overheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388). Dat de beoordeling van het bestaan van een reëel risico noodzakelijkerwijs een nauwgezet onderzoek inhoudt, werd nogmaals bevestigd in recente rechtspraak van het EHRM (zie bv. EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, *F.G. v. Zweden*).

Voorts blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 21 december 2011 in de zaak *N.S./Secretary of State for the Home Department* dat, in het licht van artikel 4 van het Handvest betreffende het “*verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*” – Verdragsartikel dat aldus een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM – niet dat een eventualiteit van een ontorende of onmenselijke behandeling voldoende is opdat de lidstaten verhinderd zouden zijn om bij het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat onder de Verordening 604/2013/EU het interstatelijk vermoeden van eerbiediging van het EVRM en het Handvest te hanteren.

Het Hof van Justitie bevestigt uitdrukkelijk de principes die worden vooropgesteld door het EHRM, waarbij de bescherming van artikel 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden toepassing vindt. Niet elke schending van de grondrechten door de overeenkomstig de in de Verordening 604/2013/EU bepaalde criteria verantwoordelijke staat heeft immers een invloed op de verantwoordelijkheid van de andere lidstaten. Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het Unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen, die in de onderhavige context op het spel staan (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punten 84 en 85).

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van Verordening 604/2013/EU tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de toepasselijke Europese richtlijnen door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Ingeval echter “*ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest*” (cf. HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, punt 86), is de overdracht in strijd met die bepaling. De tekortkomingen in de lidstaat bereiken enkel de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. (HvJ 19 maart 2019, *Jawo v. Duitsland* (GK), nr. C-163/17, §§91-93)

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 3.2, tweede lid van de Verordening 604/2013/EU bepaalt het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een overdracht naar een bevoegde lidstaat onder de Verordening 604/2013/EU en de vaststelling van de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

Gelet op het voorgaande dient verzoeker aannemelijk te maken bij een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vernederende of onterende behandelingen te moeten vrezen om redenen die zijn individueel geval betreffen, of dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat hij, als asielzoeker en terugkeerder in het kader van de Verordening 604/2013/EU, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 132).

In casu gaat de Raad na of in het licht van de algemene situatie met betrekking tot de asielprocedure en de opvangomstandigheden voor asielzoekers in Zweden en in het licht van de specifieke situatie van verzoeker als terugkeerder in het kader van de Verordening 604/2013/EU, er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest bij terugname door Zweden.

2.2.2.9. Verzoeker haalt in zijn middel een uittreksel aan van een jaarverslag van *Amnesty International* van 2021 betreffende de mensenrechtensituatie in Zweden, waarin een aantal algemeenheden betreffende de Covid-pandemie en nieuwe wetgevende initiatieven worden besproken die migrantenpopulaties benadelen. Daarnaast haalt hij een internetartikel aan van *Euronews* betreffende wetswijzigingen in Zweden die het verkrijgen van een permanente verblijfsvergunning voor vluchtelingen en gezinshereniging bemoeilijken. Deze algemene informatie kan echter niet op verzoekers situatie als ‘Dublin-terugkeerder’ worden betrokken.

Verzoeker beweert in zijn middel dat hij *“had aangevoerd dat de voorwaarden voor opvang en behandeling van asielzoekers in ZWEDEN bijzonder moeilijk waren”*, maar dit vindt geen steun in de stukken van het administratief dossier. Nergens in zijn middel betwist of weerlegt verzoeker de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing betreffende de situatie voor Dublin-terugkeerders in Zweden die gestoeld is op een grondige analyse van het zogeheten AIDA-rapport van mei 2022:

“Een recente bron betreffende verzoekers voor internationale bescherming in Zweden is het rapport over asiel en internationale bescherming van het onder meer mede door de “European Council on Refugees and Exiles” (ECRE) uitgegeven rapport over Zweden (onder leiding van Martin Nyman; “Asylum Information Database - Country Report: Sweden – 2021 update”, laatste update op 10.06.2022, <https://www.asylumineurope.org/reports/country/sweden>, hierna AIDA-rapport genoemd; een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier).

Het rapport meldt dat personen die worden overgedragen aan Zweden in het kader van een Dublinprocedure en wiens verzoek reeds het voorwerp was van een finale afwijzing kunnen worden vastgehouden na aankomst in Zweden. Als er nog geen finale beslissing is genomen kunnen de overgedragen personen opnieuw terecht in de Zweedse opvangstructuren (“Dublin returnees with a final negative decision in Sweden are normally taken into custody on arrival and measures taken to facilitate their removal. If their case is still pending in Sweden and there is no final negative decision, then they are placed in an accommodation center near a point of departure and continue the procedure in their ongoing case.”, p. 45). We wensen te benadrukken dat wordt gemeld dat de mogelijkheid tot detentie bestaat, maar niet dat detentie in deze gevallen een “automatisme” is. We benadrukken verder dat de auteurs dit niet nader duiden en geen bijkomende elementen zoals statistieken verstrekken die een duidelijk zicht geven op de werkelijke gang van zaken. Verder wijzen we er op dat artikel 5 van het EVRM het recht op

vrijheid en veiligheid garandeert, maar het ontnemen van de vrijheid mogelijk maakt in een aantal gevallen en overeenkomstig een wettelijk voorgeschreven procedure. Een van die gevallen is de vasthouding van personen waartegen een uitwijzings- of uitleveringsprocedure hangende is (artikel 5§1f) en het enkele feit dat de betrokkene na overdracht mogelijk het voorwerp kan zijn van vasthouding impliceert derhalve geen schending van zijn grondrechten en vormt geen grond om van een overdracht aan Zweden af te zien.

Als de betrokkene besluit opnieuw internationale bescherming te vragen en nieuwe elementen kan aanvoeren in Zweden zal dit verzoek worden beschouwd als een navolgend verzoek ("subsequent application"). Er zijn geen redenen om aan te nemen dat dit verzoek niet op eenzelfde wijze zal worden behandeld en worden beoordeeld als navolgende verzoeken van personen, die Zweden niet verlieten (p. 61).

Verzoekers hebben in Zweden recht op materiele opvang van zodra hun verzoek is ingediend. Indieners van een navolgend verzoek hebben volgens het AIDA-rapport recht op beperkte materiële opvang ("Restricted access to reception conditions are also applied to subsequent applicants.", p. 72). Het recht op materiele opvang kan eindigen op het moment dat er een negatieve beslissing is genomen, wanneer er een bevel om het grondgebied te verlaten is uitgevaardigd of wanneer de deadline voor vrijwillig vertrek is verstreken (p. 72). Opvang in Zweden gebeurt in de meeste gevallen in gewone appartementen in residentiële buurten die door de Zweedse instanties worden gehuurd en anders in een opvangcentrum. Indien de verzoeker ervoor kiest om te verblijven in een opvangcentrum kan hij of zij niet kiezen in welk centrum en zijn ze verplicht de beschikbare plaatsen die de Zweedse instanties aanbieden aan te nemen. Voor verzoekers die aan Zweden worden overgedragen in het kader van een Dublinprocedure is dit meestal een opvangcentrum in de buurt van een luchthaven met het oog op een eventuele repatriëring naar het land van herkomst (p. 73-74).

Het feit dat kritische opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten van opvang en behandeling van verzoekers om internationale bescherming in Zweden is volgens ons onvoldoende om tot het besluit te komen dat ten aanzien van Zweden in het geheel niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Zweden worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest."

2.2.2.10. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ter gelegenheid van zijn zogeheten Dublin-interview van 12 december 2022 verklaarde dat hem werd aangeraden vanuit Zweden naar België te komen "(o)mdat ik in Zweden geweigerd ben". Op de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of behandeling die zijn verzet tegen de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat zouden rechtvaardigen, stelde verzoeker het volgende: "Ik wil niet terug naar Zweden, ze hebben me geweigerd. (...)".

De Raad merkt op dat het gegeven dat het verzoek om internationale bescherming in een bepaalde lidstaat werd afgewezen geen reden vormt om een andere lidstaat verantwoordelijk te achten voor de behandeling van een volgend verzoek om internationale bescherming. Het Dublin-systeem werd niet in het leven geroepen om in een andere lidstaat een bijkomende aanleg te garanderen indien de internationale bescherming in één lidstaat werd afgewezen. Verzoeker stelt dat er geen garantie bestaat dat hij zal worden geregulariseerd en geen zekerheid bestaat dat hij in een asielcentrum zal worden opgevangen, maar hij toont niet aan dat Zweden op basis van de toepasselijke regelgeving verplicht zou zijn om hem, gezien zijn situatie, te regulariseren of opvang te verstrekken, noch dat dit automatisch aanleiding geeft tot een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

2.2.2.11. Verzoeker bespreekt vervolgens de schending van artikel 8 van het EVRM. Deze verdragsbepaling luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ verder een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94; EHRM), met name ouders en hun (minderjarige) kinderen. Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) oordeelt in deze situatie zo dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

In de bestreden beslissing wordt het volgende gesteld inzake het familieleven van verzoeker met zijn in België verblijvende dochter:

“Wat betreft de door betrokkene vermelde meerderjarige dochter die in België verblijft, wensen we op te merken dat Verordening 604/2013 de verantwoordelijkheid legt bij de Lidstaat waar een gezinslid van de verzoeker is toegelaten tot verblijf als persoon die internationale bescherming geniet (artikel 9) of als indiener van een verzoek voor internationale bescherming (artikel 10). De in België verblijvende meerderjarige dochter van de betrokkene kan ten overstaan van de betrokkene niet worden beschouwd als “gezinslid”, zoals omschreven in artikel 2,g) van Verordening 604/2013, wat tot gevolg heeft dat bovenvermelde artikels in dit geval niet van toepassing zijn.

Betreffende de discretionaire bepalingen en bepalingen inzake afhankelijke personen van Verordening 604/2013 – de artikels 16(1), 17(1) en 17(2) - merken we op dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet leidt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Artikel 17(2) stelt dat de verantwoordelijke Lidstaat ten allen tijde voordat in eerste aanleg een beslissing werd genomen een andere Lidstaat kan vragen een persoon over te nemen, teneinde familierelaties te verenigen op humanitaire gronden.

We benadrukken dat in het geval van de betrokkene Zweden verantwoordelijk werd voor de behandeling van de asielaanvraag van de betrokkene en dat Zweden aan België niet vroeg de asielaanvraag van de betrokkene te behandelen met toepassing van artikel 17(2) en dit vanwege de hereniging met een in België verblijvend familielid. Artikel 16(1) bepaalt dat de Lidstaten zorgen dat de verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die Lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. We benadrukken hierbij dat betrokkene tijdens zijn gehoor in België verklaarde over het algemeen in goede gezondheid te verkeren en ook geen melding maakte van medische problemen betreffende zijn in België verblijvende meerderjarige dochter. We wensen ook op te merken dat artikel 16(1) van Verordening 604/2013 duidelijk spreekt over een mogelijke afhankelijkheidsrelatie op basis van “een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd”. We benadrukken dan ook dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een bepaalde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid tussen betrokkene en zijn in België verblijvende dochter zou bestaan. Verder zijn we ook niet in bezit van een schriftelijke verklaring van de dochter van betrokkene ter zake en merken we op dat artikel 11(2) van Verordening 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003 beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in dit geval niet voorgelegd. Het kan uiteraard aangenomen worden dat een integratie bevorderd kan worden door het verzoek om internationale bescherming van betrokkene in België te behandelen, toch weegt dit element niet zwaar genoeg om een afdoende afhankelijkheidsband

aan te nemen of om desbetreffend over te gaan op een toepassing van artikel 16(1) van Verordening 604/2013. We merken verder op dat bij een overdracht onder toepassing van artikel 18(d) aan Zweden als verantwoordelijke lidstaat verzoeker de kans zal krijgen alle elementen neer te leggen die pleiten voor een toepassing van artikel 17(2) met het oog op de hereniging van gezinsleden uit humanitaire overwegingen.

Betreffende de mogelijke beschouwing dat een overdracht aan Zweden een inbreuk zou betekenen op artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) moet worden bekeken of er ook sprake is van een effectief bestaand gezinsleven en of een tijdelijke onderbreking van dit gezinsleven proportioneel is in verhouding tot de belangen van het gezin, het samen uitbouwen van een stabiele toekomst. Op grond van de bovenvermelde wettelijke bepalingen en de verklaringen van betrokkene besluiten we dat in dit geval niet kan worden gesproken van een duurzaam en stabiel gezinsleven in één van de lidstaten die dermate verankerd is dat een tijdelijke onderbreking ervan voor de duur dat de verantwoordelijkheid voor de verblijfsituatie van alle betrokkenen door de lidstaten die het Schengenacquis toepassen en desgevallend vermeerderd met de duur om een formele gezinshereniging te voltrekken onder de Dublin Verordening geen inbreuk is van artikel 8 van het EVRM."

Verzoeker wijst er in zijn middel op dat er wel degelijk sprake is van een privé- en gezinsleven met zijn dochter, omdat hij bij haar woont. Uit bovenstaand uittreksel uit de bestreden beslissing blijkt dat met de situatie van de meerderjarige dochter wel degelijk rekening werd gehouden. Loutere samenwonen gedurende een korte periode toont evenwel niet aan dat er sprake zou zijn van een bijzondere band van afhankelijkheid tussen verzoeker en zijn meerderjarige dochter, waardoor dit precaire gezinsleven niet als een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kan worden gekwalificeerd. Bovendien dringt zich de vaststelling op dat het hier niet gaat om de beëindiging van een voortgezet verblijf in hoofde van verzoeker, waardoor er, in weerwil van zijn beweringen in zijn middel, geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid, van het EVRM dient te worden doorgevoerd.

Terloops stelt verzoeker in zijn middel dat hij geen banden heeft met Zweden, hetgeen verbazing wekt aangezien hij daar meer dan vijf en een half jaar heeft verbleven, terwijl hij slechts gedurende enkele weken in België heeft verbleven en de rest van zijn gezin in Gaza verblijft (zie Dublin-interview 12 december 2022, punt 16 en 18).

2.2.2.12. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dient te worden benadrukt dat deze bepaling enkel betrekking heeft op verwijderingsmaatregelen in de zin van de richtlijn 2008/115/EG en niet op overdrachtsbesluiten zoals bedoeld in de Verordening 604/2013/EU (zie herover RvV 8 maart 2018, nr. 200 933 (VK); RvV 9 maart 2018, nrs. 200 976 en 200 977 (VK)). Aangezien de thans bestreden beslissing een toepassingsgeval is van Verordening 604/2013/EU, kan de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet dienstig worden aangevoerd.

2.2.2.13. Verzoeker heeft geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 3 en/of 8 van het EVRM, noch van artikel 4 van het Handvest of de Verordening 604/2013/EU. Verzoeker heeft ook geen schending aangetoond van artikel 51/5 en/of 74/13 van de vreemdelingenwet. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht, noch dat de beslissing niet zou steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er blijkt geen motiveringsgebrek of een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond en bijgevolg niet ernstig.

2.2.3. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

2.2.3.1. Het verzoekschrift van 26 januari 2022 bevat betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel volgende uiteenzetting:

"AANGEZIEN de verzoeker een risico op een ernstig en moeilijk herstelbaar nadeel rechtvaardigt, gezien de aangevochten beslissing hem verplicht om terug te keren naar Zweden waar er gevaar is voor vervolging in de zin van de conventie van GENEVE .

DAT de verzoeker niet gerepatrieerd kan worden zonder dat zijn toestand behoorlijk en rigoureuus werd onderzocht door een Rechter.

DAT in de huidige stand van zaken, dit verzoek tot opschorting zal toelaten om dit beroep te bepalen.

DAT het recht op een effectief beroep en derhalve het fundamenteel recht van de verzoeker, een ernstig en moeilijk herstelbaar nadeel uitmaakt."

2.2.3.2. De vordering tot schorsing moet nochtans een uiteenzetting bevatten van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte de verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. De verzoekende partij mag zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar moet integendeel zeer concrete gegevens overleggen waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan, zodat de Raad met voldoende precisie kan nagaan of er al dan niet een dergelijk nadeel voorhanden is en het voor de verwerende partij mogelijk is om zich met kennis van zaken tegen de door de verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen. Dit houdt in dat de verzoekende partij concrete en precieze aanduidingen moet verschaffen omtrent de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing veroorzaakt (RvS 23 november 2009, nr. 198 096; RvS 3 juni 2010, nr. 204 683; RvS 30 maart 2011, nr. 212 332; RvS 2 oktober 2012, nr. 220 854; RvS 18 september 2013, nr. 224 721; RvS, 26 februari 2014, nr. 226 564).

2.2.3.3. Verzoeker beweert dat er in Zweden een risico zou bestaan op vervolging in de zin van de Conventie van Genève. De Raad stipt vooreerst aan dat in verzoekers geval een gegronde vrees voor vervolging niet in functie van Zweden dient te worden onderzocht. Bovendien staat verzoeker dit aangevoerde nadeel niet met objectieve elementen waardoor dit niet bewezen kan worden geacht.

2.2.3.4. In zoverre verzoeker zich bij de uiteenzetting van zijn nadeel beklagt over het gebrek aan toegang tot de rechter, mist zijn betoog elke grondslag aangezien hij kennelijk in staat bleek een vordering voor de Raad aanhangig te maken dat toeliet een rigoureuus onderzoek van zijn situatie door te voeren.

Het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoeker werd niet aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt ingewilligd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

F. TAMBORIJN